

Iisus, ca și apostolii, nu are pâine pentru acea mulțime numeroasă și obosită... Dar încă o dată, plin de compătimire, poruncește tuturor să se așeze: locul pustiu începe să devină un loc de odihnă, de sărbătoare, preludiu a ospățului vieții veșnice. Deci, ținând între mâini acel puțin pe care apostolii I-au dat, a înălțat privirea spre cer: după ce a îndeplinit multe minuni, se așează, sărac printre săraci, sub privirea Tatălui invocând intervenția Sa. După ce a binecuvântat, a dat pâinea și peștii ucenicilor implicându-i din nou în acea responsabilitate pe care cu puțin mai înainte o refuzase. Și iată că spaima lor de la început se transformă în uimire și într-o sfântă frică.

Ceasul serii – care după apostoli era ceasul de rămas bun, de despărțire – a devenit ceasul mulțimii în sărbătoare, ceasul comuniunii. Iisus însuși va alege acest ceas al zilei pentru a Se dăruia nouă în Pâinea euharistică, pentru a rămâne cu noi până la sfârșitul lumii, pentru a ne face să devenim pâine dăruită pentru toți oamenii înfomețați de Dumnezeu.

MONAHIA ANNA MARIA

«*ISUS A LUAT CELE CINCI PÂINI ȘI DOI PEȘTI*»

Matei 14, 13-21

Foarte bogată în sugestii de a reflecta, fragmentul din Evanghelia după Matei ne face să mergem, cu mulțimea imensă a bolnavilor, a săracilor și a înfomețaților, pentru "a căuta pe Iisus" care s-a retras într-un loc pustiu.

Pentru a putea să-L întâlnim este deci necesar de "a găsi timp" pentru El, de a ști de a-L pune pe primul loc în viața noastră eliberându-ne de multe distracții sau griji, de tot ceea ce este zgomotos și dezordonat în noi și în jurul nostru.

Este sensul creștin al duminicii: o zi pe săptămână în întregime pentru Domnul; o zi pentru a ne hrăni și a ne odihni duhovnicește, așa de a putea să înfruntăm cu un avânt reînnoit zilele săptămânii; o zi pentru a redescoperi bucuria sărbătorii, și a comuniunii fraterne.

Fiecare pleacă singur din casa proprie, cu problemele și suferințele sale, dar Iisus face din acea mulțime împrăștiată și îndurerată o obște de persoane care să împartă împreună

mâncarea. Și astăzi se poate verifica minunea celei dintâi obști creștină din Ierusalim descrisă în Faptele Apostolilor, acolo unde se spune că «inima și sufletul mulțimii celor ce au crezut erau una» (Fap 4, 32).

În pustiu pentru a-L întâlni pe Milostivul. Iisus de-abia a primit vestea morții tragice a lui Ioan Botezătorul. Glasul – care a strigat în pustiu pregătind calea Cuvântului – a fost făcut să tacă cu violență; dar, în acest fel, el dă și mai mult mărturie Adevărului, precedând pe Hristos chiar și în Pătimirea Sa. “Ceasul” lui Iisus este deci de-acum aproape, și El simte nevoia de a Se retrage în singurătate sub privirea Tatălui.

Evanghelia, care de obicei este foarte sobră în a folosi cuvintele, aici nu ezită de a se repeta: Iisus merge în pustiu, izolat. În momentele critice ale vieții, trebuie să ne separăm de totul și de toți pentru a ne întâlni cu Dumnezeu – în adâncul inimii – prin experiența unei rugăciuni foarte intensă, pentru a primi lumină și mângâiere de sus și pentru a nu ne lăsa doborâți de emoții sau de vacarmul și năvala mulțimii.

Mulțimile, care se înghesuiau în jurul lui Iisus, îl ajunge din urmă mergând pe jos de-a lungul lacul. Așa Iisus, chiar înainte de a coborî din barcă și de a începe de a se “retrage”, se află, în ciuda Sa, înconjurat de acea mulțime de lume nevoiașă. Surprinzătoare și foarte frumoasă este reacția Sa: «I s-a făcut milă de ei și a vindecat pe bolnavii lor» (v. 14). Nu căutase singurătatea pentru o odihnă egoistă, ci împins de o și mai mare dragoste; de aceea, nu se simte deranjat de către

mulțimea care îl ajunge: El este în slujba tuturor, în special a celor mici și săraci.

De-a lungul întregii zile, Iisus face minuni, învață, vestește Împărăția cerurilor. Știm din povestirea altor evangheliști că apostolii erau cu El. Prezența lor, totuși, nu se remarcă până la apusul soarelui. La lăsatul serii, se apropie de Învățător și, aproape dorind să-l readucă la realitatea situației concrete, îi zic: «Dă drumul mulțimilor ca să se ducă în sate să-și cumpere mâncare» (v. 15). Ei nu văd o altă posibilitate de a rezolva dificultatea din acel moment. Foarte semnificativ este folosirea verbului reflexiv: să-și cumpere, a cumpăra pentru sine, fiecare personal. Iisus, în schimb, este pe cale de a face o minune și mai mare: transformare acea mulțime, fără nume și fără chip, într-o obște de persoane unite între ele de o puternică legătură de comuniune.

«**Dați-le voi să mănânce**». Acesta este porunca pe care apostolii aud dată de către Învățător ca și răspuns la “sfatul lor înțelept”. O poruncă care angajează mult, pentru că înseamnă de a-și asuma responsabilitatea acelei lumi, să devină pentru ea ca și părinți pentru fiii proprii. Se înțelege atunci spaima apostolilor: «Nu avem aici decât cinci pâini și doi pești» (v. 17). Nu au nimic și nu sunt nimic; cum să îndeplinească sarcina care le-a fost dată? Să observăm că puținul devine în ochii lor un “nimic”. În ochii Domnului, în schimb, este totul, dacă se încredințează cu credință în mâinile Sale: «Aduceți-Mi-le aici!» (v. 18).